

2004.gada 8.maijā Rēzeknes virsmežniecība cēlusi prasību pret J.S. par Ls 9930,42 piedziņu valsts labā, norādot, ka atbildētājs veicis patvaļīgu cirti, nodarīdams zaudējumu prasības summas apmērā.

Prasības pieteikumā norādīts, ka meža videi nodarīti zaudējumi, kas aprēķināti saskaņā ar 2000.gada 24. oktobra Ministru Kabineta noteikumiem Nr. 370 „Kārtība, kādā aprēķināmi mežam nodarītie zaudējumi.”

Prasība pamatota uz Civillikuma 1775. un 1779 pantiem, Meža likuma 12.panta 1.,3 punktiem, 14., 50 pantiem, 24.10.2000. LR Ministru Kabineta noteikumiem Nr.370 „Kārtība, kādā aprēķināmi mežam nodarītie zaudējumi.”, un LR Ministru Kabineta noteikumiem Nr.372 „Noteikumi par meža ciršanu meža zemēs”

Ar Rēzeknes tiesas 2004. gada 18. jūnija spriedumu prasība noraidīta.

Ar Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2004.gada 29.oktobra spriedumu prasība noraidīta, piedzenot no Valsts mežu dienesta Rēzeknes virsmežniecības par labu J.S. tiesāšanās izdevumus Ls 496,52.

Apelācijas instances tiesa secinājusi, ka atbildētājs zaudējumu nodarīšanas brīdī nav bijis meža īpašnieks vai tiesiskais valdītājs. J.S. arī kā fiziska persona nav pārkāpis Meža likumu vai citus normatīvos aktus un tāpēc nav materiāli atbildīgs par mežam nodarīto zaudējumu. Līdz ar to nav piemērojams Meža likuma 50.pants, kurā noteikta meža īpašnieka vai tiesiskā valdītāja atbildība.

Kasācijas sūdzību par Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2004.gada 29.oktobra spriedumu iesniegusi Valsts meža dienesta Rēzeknes virsmežniecība uzskatot, ka tiesa izlemjot jautājumu par zaudējumu piedziņu nav piemērojusi vajadzīgo materiālo tiesību normu.

Kasācijas sūdzībā norādīts, ka patvaļīgā cirte tika veikta 2002.gada janvārī, kad bija beidzies ciršanas apliecinājuma derīgums, bet cirtes pārdošanas līgums neattiecas uz meža platību, kurā notikusi patvaļīgā cirte.

Kasators norāda, ka visas personas, kuras piedalījušās meža izstrādē, to darījušas pēc J.S. lūguma.

Kasācijas sūdzības autors uzskata, ka tiesa nepamatoti nav ņēmusi vērā 2005.gada 24.maija pieņemto lēmumu par administratīvo sodu, kā arī 2002.gada 25.aprīļa lēmumu par atteikšanos ierosināt krimināllietu.

Iepazīnies ar lietas materiāliem un apsvēris kasācijas sūdzībā norādītos motīvus, Senāts a t z ī s t, ka spriedums atceļams.

Prasība celta, pamatojoties uz Civillikuma 1775. un 1779 pantiem un z speciālajām tiesību normām.

Tiesa, pamatojoties uz Meža likuma 50.pantu, atzinusi, ka atbildētājs J.S. nav meža īpašnieks vai tiesiskais valdītājs un līdz ar to nav atbildīgs par mežam nodarīto kaitējumu.

Tiesa nav ņēmusi vērā, ka prasība celta sakarā ar patvaļīgu koku izciršanu, kas ir koku ciršana, pārkāpjot likumā noteikto kārtību. Ja nav piemērojamas tās normas, kas nosaka to personu tiesības un pienākumus, kurām mežs nodots īpašumā vai tiesiskā valdījumā, zaudējuma atlīdzības pienākumu nosaka Civillikuma normas .

J.S. administratīvi sodīts par augošu koku patvaļīgu izciršanu K.E. piederošajā īpašumā .

Privātajā mežā koku ciršana ir patvaļīga, ja koki nocirsti bez valsts mežziņa izsniegtā ciršanas apliecinājuma vai arī pārkāpjot koku ciršanas apliecinājuma izsniegšanas nosacījumus. Lietas materiālos nav ziņu par to, ka koku izciršanu J.S. 2002.gada sākumā būtu veicis zemes īpašnieka K.E. uzdevumā. Tādus apstākļus nav konstatējusi arī tiesa.

Apelācijas instances tiesa nav pārbaudījusi apelācijas sūdzības motīvu attiecībā par to, ka meža izciršana notikusi 2002. gada janvāra mēnesī, kad bija beidzies ciršanas apliecinājuma derīgums un to, ka cirtes pārdošanas līgums vispār neattiecās uz to meža platību, kurā notikusi patvaļīgā meža izciršana.

Apelācijas sūdzībā vērsta uzmanība uz to, ka meža īpašniekam K.E. 2001.gada 24.septembrī uz krājas kopšanas cirti īpašumā „[..]” izdots ciršanas apliecinājums 1.kvartāla 1,2,5,6,11- 13,16,17 nogabaliem. K.E. veicis cirsmu izstrādi, kur pēc tam J.S. organizējis patvaļīgu koku izciršanu.

Tiesa iepriekšminētos apstākļus nav pārbaudījusi un līdz ar to bez pietiekama pamata secinājusi, ka J.S. nav atbildīgs par mežam nodarītajiem zaudējumiem, neraugoties uz to, ka prasība celta uz Civillikuma normām par zaudējuma nodarīšanu un speciālo likumu pamata, kā arī atbildētājs administratīvi sodīts par patvaļīgu meža izciršanu.

Ievērojot teikto, tiesas spriedumu nevar atzīt par likumīgu un pamatotu.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 474.panta 2.punktu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāts

n o s p r i e d a

Latgales apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2004.gada 29.oktobra spriedumu atcelt un lietu nodot jaunai izskatīšanai tai pašai tiesai citā sastāvā.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs senators

Z.Gencs

Senators

I.Šepteris

Senatore

R.Zaķe